

regerer, efter at den gamle Else endelig har lukket sine Øjne. I Porten hænger endnu den rustne Staldlygte og drejer rundt i sin Snor, ganske som i Hansines og Ole Kristians unge Dage. Men ude i Haven, paa Marken og i Stalden løber nu den opvoksende Slægt, Sigrid og den lille Dagny, rødmossede og tilfredse.

Det hænder jo nok endnu en Gang imellem, at Sigrid i Skumringen — eller naar der er gaaet hende Noget imod — sætter sig hen i en Krog og længes efter København. Men hun faar aldrig Lov til at synke dybt i Stemninger. Moderen er straks over hende og sætter hende i Arbejde. Hun er nu saa stor, at hun maa begynde at gøre Gavn. Hun har Hønsegaarden at passe og de smaa Grise og Faar og Lam, — og Hansine tillader ingen Efterladenhed.

Med Byens Folk holder den lille Familje foreløbigt ikke megen Omgang. Dog kigger af og til en af de gamle Venner indenfor for at faa sig en lille Snak mellem Væg og Dør om Dagens Nyt. Endog Væver Hansen gør en Gang imellem en højtidelig Besøgelse. Den slagne Mand lever nu stille og roligt og ernærer sig af sin Væv og giver sig i hvert Fald Udseende af at have opgivet al Agitation. Rigtignok fortælles der, at han har